

— Какво?

— Утре аз ще бъда джелатина . . . Току що сега получих заповед от щаба на полка.

— Значи, ще бъдем заедно . . .

— Е, какво да ти кажа? Гледах веднаж такава сцена . . . Не прилича това на боя: там убиваш като безумен! А тая работа сжвсем не е приятна . . . Знаеш, мъчно ти е да гледаш осждения преди стрелбата . . . Мордата му приема такъв окаян вид!

И без да чака края на любопитния разговор, поручика с бржснатите мустаци отмина надолу.

— Прощавай, бързам! отсече той.

Едвам към десет часа вечерта адютанта се завърна вкъщи с натежала от мисли глава. Като военен той сметаше за недостойно и най малкото отклонение от дадената заповед. Затова беше направил всички разпореждания за утрешния мъчителен ден. Но положението, в което беше попаднал, го измъчваше и смущаваше. Настроението му беше крайно лошо. В същност неговото съкровено желание бѣше утре да не бъде там. И той сам с голема радост би посрещнал една заповед в такъв смисъл. Той до късно стоя буден и едвам след полунощ си легна. Но прекара сжн безпокоен и пжлен с лоши видения. Към призори, когато беше заспал дълбоко, той чу като под земята да го вика ординарца. И тежката мисъл, с която беше заспал, отново заработи в главата му като апарат.

Скрита и неприятна тревога запжлзе в гърдите му когато качи своя кон. Вече се разсжмваше и по улиците тук и там се меркаха подранили хора. През нощта слаб джжд едвам беше разкалял. Беше хладно и мокро. От нависналите и мокри клоне на джрветата капеше роса.

Край града адютанта пое по тесен междуселски път и изви към стрелбището. По плоската долина той караше силен галоп и се надеваше пржв да се отзове на лобното място. Но военните полицаи беха отдавна на местата си. Наверно те беха довели вече и осждения. На срещната плоска височина изничаха с любопитство и наивен ужас няколко овчарчета. Усещаше се, наистина, близоста на нещо неумолимо трагично. Но когато младия момък чу виковете на осждения и виде зад един заслон войници с пушки, нещо като да изтрпна у него. Той се приготви да види това неумолимо трагично право в лицето.

Нему изведнжж стана неловко да езди повече и подаде копя на един войник от команданството.

— Изпатихме си докато го доведем от затвора! успе да предаде войника.